

Arrest

nr. 237 107 van 18 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 september 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 16 maart 2020.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2020 met toepassing van artikel 3, zesde lid, van het bijzondere machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 met betrekking tot de verlenging van de termijnen van de rechtspleging bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen en de schriftelijke behandeling van de zaken.

Gelet op de pleitnota van de verzoekende partij van 26 mei 2020.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij het verzoek tot internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, §1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, §2.

2. Artikel 57/6/1, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of”

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

3.1. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Bij koninklijk besluit van 15 februari 2019 werd Servië aangewezen als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3.2. *Het is in casu duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid, zijnde Servië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in zijn hoofd geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven die aantonen dat, ondanks zijn afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.*

In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat (i) de spanningen tussen zijn echtgenote en zijn familie onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen gewagen van een vervolging of ernstige schade, (ii) uit niets blijkt dat zij, indien deze spanningen bij terugkeer naar Servië zwaarwichtiger zouden worden, geen of onvoldoende beschermingsmogelijkheden in Servië ter beschikking zouden hebben, (iii) verzoeker noch zijn echtgenote persoonlijk slachtoffer werden van discriminatie door Serviërs, (iv) het feit dat zij onvoldoende verdienen om zelfstandig te wonen, louter een motief betreft van socio-economische aard, en (v) de overige door verzoeker neergelegde documenten niets wijzigen aan voorgaande.

4. *Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten.*

In het verzoekschrift wordt geargumenteed dat: “De ernst van deze spanningen houdt en zeker verband met het beroep ingediend door verzoekers echtgenote en moeten in het licht van de beslissing in deze zaak worden beoordeeld. Dit is ook het geval voor de beschermingsmogelijkheden.”

De Raad merkt op dat inzake het beroep ingediend door verzoekers echtgenote (RvV 237 652), de door haar aangevoerde problemen ongeloofwaardig zijn bevonden waarbij tevens geoordeeld werd dat een onderzoek naar de in Servië voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in deze dan ook irrelevant is. Verzoeker blijkt derhalve evenmin redenen te hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Servië. Daargelaten geen enkele dwingende

rechtsnorm de Belgische staat oplegt om internationale bescherming toe te kennen aan een verzoeker louter omwille van het feit dat hij deel uitmaakt van het gezin van een persoon aan wie internationale bescherming werd toegekend, kan derhalve het principe van eenheid van familie niet dienstig worden aangevoerd.

In de mate aangenomen wordt dat er spanningen (mondelinge discussies) bestaan tussen verzoekers echtgenote en zijn familie, wijst de Raad erop dat deze onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen gewagen van vervolging of ernstige schade. Verzoeker en zijn echtgenote kunnen zich overigens elders in Servië vestigen teneinde discussies met de (schoon)familie te vermijden. Dat zij over onvoldoende financiële middelen zouden beschikken, betreft een motief van louter socio-economische aard.

Wat betreft de overige elementen die verzoeker in het kader van verzoek om internationale bescherming bijbrengt, wordt in de bestreden beslissing uitvoerig toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal tot zijn besluit komt. Deze motieven worden echter door verzoeker in zijn verzoekschrift op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Servië."

2. Met toepassing van artikel 39/73, § 4 van de Vreemdelingenwet, heeft verzoekende partij voor de inwerkingtreding van het bijzondere machtenbesluit nr.19 van 5 mei 2020 gevraagd om gehoord te worden. Met toepassing van artikel 3 van voormeld bijzondere machtenbesluit heeft verzoekende partij op 26 mei 2020 een pleitnota overgemaakt. In dit kader dient te worden benadrukt dat de pleitnota niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie en er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

3.1. In haar pleitnota van 26 mei 2020 voert verzoekende partij in de eerste plaats, "voorafgaand: *nietigheid van de beschikking van 8 mei 2020*", de schending aan van artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet. Ze merkt op dat de beschikking genomen op basis van artikel 3 van het bijzondere machtenbesluit nr. 19 met betrekking tot de verlenging van de termijnen van de rechtspleging bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de schriftelijke behandeling van de zaken van 5 mei 2020 "per email aan de raadsman van verwerende partij verstuurd" werd "op 12 mei 2020". Ze wijst erop dat voormeld bijzondere machtenbesluit afwijkingen voorziet aan sommige bepalingen van de Vreemdelingenwet, onder andere aan de procedure voorzien door artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet. Vervolgens merkt ze op dat de doorgestuurde beschikking evenwel niet getekend is en enkel "De voorzitter, M.-C. Goethals" vermeldt. Echter, is de handtekening een op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm, aldus verzoekende partij die vervolgens artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet citeert en naar rechtspraak van de Raad van State verwijst. Volgens verzoekende partij voorziet voornoemd bijzondere machtenbesluit geen enkele afwijking aan artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet. "Aangezien de beschikking geen handtekening bevat is deze nietig en zonder effect en moet de procedure doorgevoerd worden zoals bepaald door artikel 39/73 van de wet van 15.12.1980", zo concludeert ze.

Daarnaast werpt verzoekende partij op, als "(...) antwoord op de inhoud van de beschikking van 4 maart 2020", dat in de beschikking van 4 maart 2020 de Raad de verwijzing naar het beroep van haar echtgenote (rolnummer 237.652) om twee redenen niet dienstig acht. Ten eerste, zo licht ze toe, meent de Raad dat de problemen van de echtgenote van verzoekende partij ongeloofwaardig zijn; ten tweede omdat het principe van eenheid van familie niet dienstig aangevoerd kan worden aangezien er geen enkele dwingende rechtsnorm de Belgische staat oplegt om internationale bescherming toe te kennen aan een verzoeker louter omwille van het feit dat hij deel uitmaakt van het gezin van een persoon aan wie internationale bescherming werd toegekend. Wat de geloofwaardigheid van het relaas van haar echtgenote betreft, verwijst verzoekende partij naar de pleitnota die op vrijdag 22 mei 2020 naar de Raad werd gestuurd en merkt ze op om confidentialiteitsredenen in huidige pleitnota hier niet verder op in te gaan.

Verzoekende partij wijst er vervolgens op dat de Raad op 11 december 2019 twee arresten in algemene vergadering heeft uitgesproken over het principe van eenheid van familie (nrs. 230.067 en 230.068). Hierin werd er inderdaad beslist, zo stelt verzoekende partij, dat er geen enkele dwingende rechtsnorm de Belgische staat oplegt om internationale bescherming toe te kennen aan een verzoeker louter omwille van het feit dat hij deel uitmaakt van een gezin van een persoon aan wie internationale bescherming werd toegekend. Echter, zijn de feiten en de familieband in deze arresten zeer verschillend van de feiten en familieband in de huidige zaak, aldus verzoekende partij die toelicht dat het in arrest nr. 230.067 over een familieband gaat tussen een jonge minderjarige vreemdeling en zijn tante die als vluchteling werd erkend, en in arrest nr. 230.068 tussen een moeder en haar minderjarig kind dat als vluchteling werd erkend. Verzoekende partij wijst erop dat het in de huidige zaak om een familieband gaat tussen echtgenoten die op hetzelfde ogenblik hun aanvraag tot internationale bescherming indienden. Ze meent dat de redenering die in de arresten nrs. 230.067 en 230.068 werd uiteengezet in deze omstandigheden niet zomaar kan worden gevolgd. *“Hoewel er geen dwingende rechtsnorm bestaat die ertoe dwingt om een internationale bescherming toe te kennen omwille van de familieband is het behoren tot de familie van een iemand aan wie een internationale bescherming werd toegekend wel een feitelijk element die in overweging genomen moet worden om het risico in geval van terugkeer te beoordelen, wat in fine een feitenappreciatie is”*, zo besluit verzoekende partij.

3.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar pleitnota geen concrete en dienstige argumenten bijbrengt die vermogen afbreuk te doen aan de in de beschikking van 3 maart 2020 opgenomen grond. Ze beperkt zich immers louter tot het formuleren van algemene en veelal irrelevante opmerkingen en kritische beschouwingen, en slaagt er (alzo) geenszins in hetgeen in voormelde beschikking opgenomen grond met betrekking tot haar persoonlijke situatie en verzoek om internationale bescherming wordt vastgesteld in een ander daglicht te plaatsen.

3.3. Vooreerst blijkt uit de gegevens in het administratief dossier dat 's Raads beschikking van 11 mei 2020 met toepassing van artikel 3, zesde lid, van het bijzondere machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 met betrekking tot de verlenging van de termijnen van de rechtspleging bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de schriftelijke behandeling van de zaken, wel degelijk naast de naam ook de handtekening van de voorzitter, *in casu* M.-C. Goethals, bevat, waardoor de kritiek van verzoekende partij dienaangaande feitelijke grondslag mist (rechtsplegingsdossier, stuk 8, beschikking van 11 mei 2020). Daargelaten dat de daags nadien elektronisch per e-mail naar de verzoekende partij verstuurd kopie ervan deze handtekening niet bevat, mist verzoekende partij haar argumentatie bovendien juridische grondslag nu voormelde beschikking geen uitspraak van de Raad in de zin van artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet betreft. Artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet heeft, in weerswil van wat verzoekende partij voorhoudt, geen betrekking op voormelde beschikking van 11 mei 2020, waarvan bezwaarlijk kan worden aangevoerd dat het een arrest, een tussen- of een einduitspraak is. Het betreft louter een procedurele/administratieve handeling/beschikking alvorens recht te doen en geenszins een uitspraak van de Raad in de zin van voormelde bepaling. Dit geldt overigens des te meer en blijkt ook uit het gegeven dat een dergelijke beschikking zoals voormelde van 11 mei 2020 louter door de voorzitter wordt ondertekend en niet door een griffier, hetgeen een bijkomende indicatie is dat het geen uitspraak in de zin van artikel 39/65 betreft. Verzoekende partij haar argumentatie omtrent de beweerde schending van voormelde bepaling en voorgehouden nietigheid van de beschikking van 11 mei 2020 is derhalve niet dienstig. Haar verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State is evenmin dienstig, daar het betreffende arrest dat zij citeert betrekking heeft op de ondertekening door de magistraat van zijn/haar arrest, hetgeen een geheel andere en van huidig geval onderscheiden situatie betreft.

3.4. De Raad herneemt en beklemtoont vervolgens de grond in de beschikking van 3 maart 2020 waar wordt opgemerkt:

“In het verzoekschrift wordt geargumenteed dat: “De ernst van deze spanningen houdt en zeker verband met het beroep ingediend door verzoekers echtgenote en moeten in het licht van de beslissing in deze zaak worden beoordeeld. Dit is ook het geval voor de beschermingsmogelijkheden.”

De Raad merkt op dat inzake het beroep ingediend door verzoekers echtgenote (RvV 237 652), de door haar aangevoerde problemen ongeloofwaardig zijn bevonden waarbij tevens geoordeeld werd dat een onderzoek naar de in Servië voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in deze dan ook irrelevant is. Verzoeker blijkt derhalve evenmin redenen te hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Servië. Daargelaten geen enkele dwingende

rechtsnorm de Belgische staat oplegt om internationale bescherming toe te kennen aan een verzoeker louter omwille van het feit dat hij deel uitmaakt van het gezin van een persoon aan wie internationale bescherming werd toegekend, kan derhalve het principe van eenheid van familie niet dienstig worden aangevoerd.”

Verzoekende partij haar betoog dienaangaande in de pleitnota is, net zoals haar argumentatie eerder in dit verband in het verzoekschrift, geenszins nuttig of dienstig. De Raad benadrukt immers, en verzoekende partij lijkt hier wederom aan voorbij te gaan, dat aan de echtgenote van verzoekende partij geen internationale bescherming werd toegekend. Verzoekende partij lijkt dit in al haar argumenten, redeneringen en beschouwingen compleet uit het oog te verliezen.

Waar zij in de pleitnota van 26 mei 2020 aanvoert dat *“Hoewel er geen dwingende rechtsnorm bestaat die ertoe dwingt om een internationale bescherming toe te kennen omwille van de familieband is het behoren tot de familie van een iemand aan wie een internationale bescherming werd toegekend wel een feitelijk element die in overweging genomen moet worden om het risico in geval van terugkeer te beoordelen, wat in fine een feitenappreciatie is”*, is haar argumentatie aldus niet dienstig. Van “een behoren tot de familie van iemand aan wie internationale bescherming werd toegekend”, zoals zij het omschrijft en opwerpt, is immers *in casu* geen sprake.

De Raad wijst er voorts op dat -waar in voormelde pleitnota o.a. wordt opgemerkt dat betreffende de geloofwaardigheid van het relaas van haar echtgenote, verzoekende partij naar de door haar echtgenote ingediende pleitnota verwijst om vervolgens te stellen dat zij er om confidentialiteitsredenen niet verder op ingaat-, bij 's Raads arrest X van 18 juni 2020 het beroep dat verzoekende partij haar echtgenote indiende tegen de negatieve beslissing van het Commissariaat-generaal waarbij haar verzoek om internationale bescherming werd geweigerd en overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet als kennelijk ongegrond werd beschouwd, werd verworpen. Bij voormeld arrest werd o.a. vastgesteld en geoordeeld dan aan het door verzoekende partij haar echtgenote uiteengezette relaas, met name de zwaarwichtige problemen met haar schoonfamilie en inzonderheid haar schoonvader, *in casu* de familie en vader van verzoekende partij, geen geloof wordt gehecht.

Verzoekende partij gaat voorts niet in op, minstens laat zij na valabele opmerkingen te formuleren die vermogen afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op de in de beschikking van 3 maart 2020 opgenomen grond.

4. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de voormelde beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Servië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS